

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Preventive risk assessment in forensic child and youth care

Assink, M.

Publication date

2017

Document Version

Other version

License

Other

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Assink, M. (2017). *Preventive risk assessment in forensic child and youth care*.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Summary

Preventive Risk Assessment in Forensic Child and Youth Care

Today, the risk-need-responsivity model (RNR; Andrews & Bonta, 2010; Bonta & Andrews 2007, 2010; Andrews, Bonta, & Hoge, 1990) is the leading model for juvenile offender assessment and rehabilitation, and its effectiveness has been demonstrated in several studies (e.g., Andrews, Zinger, Hoge, Bonta, Gendreau, & Cullen, 1990; Dowden & Andrews, 1999a, 1999b; Koehler, Lösel, Akoensi, & Humphreys, 2012). The RNR model comprises three core principles and prescribes how a mere risk for criminal recidivism should be translated into clinical practice in order to successfully intervene when necessary. The risk principle prescribes that the intensity of treatment should match the offender's risk to reoffend, implying that more intense treatment should be offered to high-risk offenders, whereas less intense (or no) treatment should be offered to offenders with a low risk profile. According to the need principle, treatment should be focused on targeting the criminogenic needs of offenders, that is, the dynamic risk factors present in an offender's life, so that the risk for recidivism is reduced. Finally, the responsivity principle states that the style and mode of treatment should be matched to the offender's learning style and abilities. Although the RNR model was designed for organizing forensic care under a penal title with the aim to reduce recidivism, it can be assumed that the RNR framework is also very useful in forensic care aimed at the prevention of (the recurrence of) various forms of child abuse and neglect. After all, both juvenile delinquent behavior (Loeber, Slot, & Stouthamer-Loeber, 2008) and child abuse (Belsky, 1980, 1993) are determined by the presence and absence of a variety of risk and protective factors in children and different environmental systems around children, as envisioned in the ecological perspective on child development.

In order to successfully apply the risk and need principles of the RNR model to forensic youth care that is provided in a criminal or civil law context, knowledge on risk factors and their effects as well as the availability of valid and reliable instruments for risk and needs assessment are imperative. Although many studies have been directed at examining risk factors for different types of forensic outcomes (e.g., juvenile delinquent behavior and different forms of child abuse and neglect), comprehensive systematic overviews of these factors along with an indication of their effects are often lacking in scientific literature. Consequently, it is difficult to determine what risk factors are important for different forensic outcomes and what factors should be part of the instruments needed for risk and needs assessment. A further gap in research is the lack of valid and reliable risk assessment instruments tailored to individual agencies that together form the forensic child and youth care system. The availability of such instruments is crucial, since properly determining the risk is essential for forensic youth care to be effective. To address these gaps in research, the objective of the present

Summary

dissertation was twofold: first, to increase the body of knowledge on risk factors and their effects leading to care needs of specific groups of juveniles in a forensic context; and second, to improve risk assessment procedures of the forensic youth care system by developing and validating two instruments for risk assessment. In pursuing this objective, four studies were conducted that together form the present dissertation. The first two studies are embedded in the criminal law context of forensic youth care, whereas the last two studies are embedded in the civil law context.

The first study (**Chapter 2**) examined the effect of several risk domains for life-course persistent offending relative to adolescence-limited offending. In this meta-analytic review, the largest effects were found for domains comprising risk factors pertaining to a juvenile's criminal history, aggressive behavior, alcohol/drug abuse, deviant sexual behavior, social relationship problems, emotional/behavior problems, and school/employment problems. Relatively small effects were found for family, neurocognitive, and attitude-related risk factors and no significant effect was found for the risk domains pertaining to the juvenile's physical health, the juvenile's background characteristics, and characteristics of the neighborhood a juvenile is living in. It was also found that effects of sibling-related risk factors were larger than effects of mother-related risk factors, and that the effect of the relationship domain was largest during childhood. These results generally showed that risk factors in multiple domains were more pronounced in life-course persistent offenders relative to adolescence-limited offenders, meaning that life-course persistent offenders experience much more problems in multiple domains than adolescence-limited offenders. This implies that most risk domains examined in this study are more or less involved in the development of persistent delinquent behavior.

The second study (**Chapter 3**) investigated whether a valid and reliable risk assessment instrument could be developed so that police officers in the Netherlands are able to identify juveniles who are at risk for becoming delinquent. As a result, the Youth Actuarial Risk Assessment Tool for First-Time Offending (Y-ARAT-FO) was developed, which is an actuarial instrument that can be used in the initial stage of risk assessment and assesses data on five predictive variables. The results showed that the predictive accuracy of the Y-ARAT-FO is acceptable in predicting the onset of general delinquency as well as in predicting future violent, property, public order, and other offenses. Because the data needed as input for the Y-ARAT-FO can be extracted electronically from the computer system of the Dutch police, the risk can be estimated quickly and consistently for large groups of juveniles without the need to retrieve or examine additional information about these juveniles.

The third study (**Chapter 4**) was aimed at determining the effect of different domains of risk factors for victimization of child sexual abuse by performing a meta-analysis for each risk domain. The 10 risk domains showing the largest effects were "Parental history

of abuse”, “Prior or concurrent forms of child abuse”, “Child has mental, physical, or behavioral problems”, “Child is female”, “Child has school-related problems”, “Problematic family system functioning”, “Physical violence in the child’s home environment”, “Child (periodically) lived away from biological parents”, “Interparental problems (e.g., marital conflict)”, and “Parental mental or physical problems”. Relatively small effects were found for the risk domains “Low family SES”, “Parental age factors (child having young or old parents)”, “Low parental education”, and “Child’s substance use”. The results of moderator analyses showed that mental or physical problems of mothers, contrary to mental or physical problems of fathers, are associated with victimization of child sexual abuse. In general, the results indicate that multiple risk domains are involved in the occurrence of victimization of child sexual abuse.

The aim of the fourth study (**Chapter 5**) was to examine whether a valid and reliable risk assessment instrument could be developed so that police officers in the Netherlands are able to identify juveniles who are at risk for involvement in child welfare because of care needs (i.e., serious problems in the child-rearing environment). This study yielded the Youth Actuarial Care Needs Assessment Tool for Non-Offenders (Y-ACNAT-NO) that can be used by Dutch police officers as an initial screening instrument. The Y-ACNAT-NO was developed using the actuarial approach and is based on six predictive variables that can be retrieved from the computer system of the Dutch police. The results showed that the predictive accuracy of the Y-ACNAT-NO in terms of discrimination and calibration was sufficient to justify its use as an initial screening instrument when a decision is needed about referring a juvenile for further assessment of care needs. Similar to the Y-ARAT-FO, the Y-ACNAT-NO enables a quick and consistent estimation of the risk for future care needs for large groups of juveniles, without the need to retrieve or examine additional information about the juveniles.

A general discussion of the four studies comprising this dissertation is provided in **Chapter 6**. In this chapter, the main findings are presented, several methodological strengths and limitations are described, the implications of the findings are discussed, and directions for future research are suggested. The main conclusion is that the present dissertation contributes to risk assessment in forensic youth care in two important ways. First, the meta-analytic reviews presented in chapters 2 and 4 provide important insight in the risk factors that are most influential in the development of persistent delinquent behavior and the occurrence of victimization of child sexual abuse, respectively. The results of these reviews are important for developing (or improving) valid and reliable risk and needs assessment instruments that are required in the identification of juveniles who would benefit most from (preventive) forensic care. The reviews also offer practical guidelines for how this care should be organized so that the care needs of juveniles can best be addressed.

Summary

Second, the actuarial instruments presented in chapters 3 and 5 show that the actuarial approach to risk assessment in forensic youth care can be powerful, as the Y-ARAT-FO and the Y-ACNAT-NO proved to be risk assessment instruments with sufficient predictive accuracy. Although this accuracy is not perfect, both instruments outperform a number of clinical assessment methods used by clinical professionals in the Netherlands. A great merit of the Y-ARAT-FO and the Y-ACNAT-NO is that these instruments enhance (preventive) forensic youth care delivery by enabling Dutch police officers to timely, efficiently, and cost-effectively identify those juveniles who are in need of care. This is of great value, since large numbers of juveniles (either as offender or as non-offender) come into contact with the police, which is an important agency in the chain of forensic youth care organizations. Therefore, the availability of the Y-ARAT-FO and the Y-ACNAT-NO contributes to strengthening forensic youth care in the Netherlands.

Samenvatting

Summary in Dutch

Preventieve Risicotaxatie in Forensische Jeugdzorg

Tot op heden is het *risk-need-responsivity*-model (RNR; Andrews & Bonta, 2010; Bonta & Andrews 2007, 2010; Andrews, Bonta, & Hoge, 1990) het leidende model voor risicotaxatie en behandeling van (jeugdige) delinquenten. De effectiviteit van dit model is in verschillende studies aangetoond (zie bijvoorbeeld Andrews, Zinger, Hoge, Bonta, Gendreau, & Cullen, 1990; Dowden & Andrews, 1999a, 1999b; Koehler, Lösel, Akoensi, & Humphreys, 2012). Het RNR-model bestaat uit drie kernbeginselen en beschrijft hoe een zeker risico op recidive vertaald moet worden in klinisch handelen zodat succesvol geïntervenieerd kan worden, indien dat nodig is. Het risicobeginsel stelt dat de intensiteit van een behandeling zodanig wordt afgestemd op het recidiverisico dat meer intensieve behandeling wordt aangeboden aan delinquenten met een hoog risico op recidive, terwijl minder intensieve (of geen) behandeling wordt aangeboden aan delinquenten met een laag risicoprofiel. Het behoeftebeginsel schrijft voor dat een behandeling zich moet richten op de criminogene behoeften van delinquenten (i.e., de dynamische risicofactoren die aanwezig zijn bij de delinquent en zijn/haar omgeving), zodat het risico op recidive wordt teruggedrongen. Tot slot dicteert het responsiviteitsbeginsel dat de vorm waarin de behandeling wordt aangeboden dient aan te sluiten bij de leerstijl en mogelijkheden van de delinquent. Hoewel het RNR-model is ontworpen om richting te geven aan forensische zorg in een strafrechtelijke context, kan aangenomen worden dat de RNR-beginselen ook goed toepasbaar zijn op forensische zorg dat gericht is op de preventie van (de herhaling van) verschillende vormen van kindermishandeling en verwaarlozing (i.e., forensische zorg in een civielrechtelijke context). Deze aanname kan gestaafd worden met het feit dat zowel jeugddelinquentie (Loeber, Slot, & Stouthamer-Loeber, 2008) als kindermishandeling (Belsky, 1980, 1993) veroorzaakt wordt door de aan- en afwezigheid van verschillende risico- en protectieve factoren bij kinderen en verschillende sociale structuren die zich rondom kinderen bevinden.

Voor een succesvolle toepassing van het risico- en behoeftebeginsel op forensische jeugdzorg in een strafrechtelijke of civielrechtelijke context is allereerst kennis nodig over (mogelijke) risicofactoren en de grootte van de effecten van deze factoren. Daarnaast is de beschikbaarheid van valide en betrouwbare instrumenten voor risico- en behoefte-taxatie onontbeerlijk. Hoewel in het verleden veel wetenschappelijke studies zich hebben gericht op het vaststellen van risicofactoren voor verschillende typen forensische uitkomsten (zoals delinquent gedrag onder jongeren en verschillende vormen van kindermishandeling en verwaarlozing), ontbreken vaak alomvattende systematische overzichten van risicofactoren met een indicatie van de bijbehorende effecten. Hierdoor is weinig inzicht in welke risicofactoren van belang

zijn voor verschillende forensische uitkomsten alsmede in welke risicofactoren het best opgenomen kunnen worden in de benodigde instrumenten voor risico- en behoeftetaxatie. Daarnaast is er gebrek aan valide en betrouwbare instrumenten voor risicotaxatie die toegesneden zijn op de individuele organisaties die samen het forensische jeugdzorgsysteem vormen. De beschikbaarheid van dergelijke instrumenten is cruciaal, omdat het adequaat vaststellen van het risico essentieel is voor de effectiviteit van forensische jeugdzorg. Gegeven deze hiaten in het onderzoek was het doel van deze dissertatie tweeledig, namelijk enerzijds het vergoten van de kennis over risicofactoren (met bijbehorende effecten) die leiden tot zorgbehoeften van specifieke groepen jeugdigen in een forensische context, en anderzijds het verbeteren van procedures voor risicotaxatie in de forensische jeugdzorg door het ontwikkelen en valideren van twee instrumenten voor risicotaxatie. Teneinde deze doelstelling te realiseren zijn vier studies uitgevoerd die samen deze dissertatie vormen. De eerste twee studies hebben betrekking op forensische jeugdzorg in een strafrechtelijke context, terwijl de laatste twee studies betrekking hebben op forensische jeugdzorg in een civielrechtelijke context.

In de eerste studie van dit proefschrift (**Hoofdstuk 2**) werden effecten van een aantal risicodomeinen voor persistent delinquent gedrag vastgesteld (relatief ten aanzien van delinquent gedrag dat zich tot de adolescentie beperkt). In deze meta-analytische studie werden de grootste effecten gevonden voor de risicodomeinen die betrekking hebben op: het criminele verleden van de jeugdige; het vertonen van agressief gedrag; alcohol-/druggebruik; afwijkend seksueel gedrag; problemen in de sociale relaties van de jeugdige, gedrags-/emotionele problemen; en school-/werkgerelateerde problemen. Relatief kleine effecten waren gevonden voor de risicodomeinen die betrekking hebben op: de fysieke gezondheid van de jeugdige; statische achtergrondkenmerken van de jeugdige; en eigenschappen van de buurt/wijk waarin de jeugdige woont. Daarnaast werd gevonden dat effecten van risicofactoren die gerelateerd zijn aan broers en zussen van de jeugdige groter waren dan effecten van risicofactoren die gerelateerd zijn aan de moeder(-figuur) van de jeugdige. Tevens werd gevonden dat het effect van problemen in sociale relaties van de jeugdige het grootst was tijdens de kindertijd. In het algemeen lieten deze resultaten zien dat risicofactoren in meerdere domeinen sterker aanwezig waren bij persistente delinquenten dan bij delinquenten die alleen tijdens de adolescentie delinquent gedrag lieten zien, waaruit afgeleid kan worden dat persistente delinquenten in meerdere domeinen veel meer problemen ervaren. Dit impliceert dat de meeste van de hier onderzochte risicodomeinen in meer of mindere mate een rol spelen in de ontwikkeling van persistent delinquent gedrag.

In de tweede studie (**Hoofdstuk 3**) werd onderzocht of een valide en betrouwbaar instrument voor risicotaxatie ontwikkeld kon worden met als doel om de Nederlandse

politie te faciliteren in het identificeren van jeugdigen die risico lopen om delinquent te worden. Hieruit voortvloeiend is de *Youth Actuarial Risk Assessment Tool for First-Time Offending* (Y-ARAT-FO) ontwikkeld, wat een actuarieel instrument is dat ingezet kan worden in het eerste stadium van risicotaxatie en waarvoor slechts vijf voorspellende variabelen hoeven te worden gemeten. De resultaten toonden een acceptabele predictieve validiteit van de Y-ARAT-FO in het voorspellen van starten met algemeen delinquent gedrag alsmede in het voorspellen van toekomstige gewelds-, vermogens-, openbare-orde-, en overige delicten. Omdat de benodigde data die als input dienen voor de Y-ARAT-FO uit het computersysteem van de Nederlandse politie opgevraagd kunnen worden, kan een risico snel en consistent geschat worden voor grote groepen jongeren, zonder dat het opvragen of verzamelen van aanvullende informatie over deze jongeren nodig is.

Het doel van de derde studie (**Hoofdstuk 4**) was om effecten van verschillende domeinen van risicofactoren voor slachtofferschap van seksuele kindermishandeling vast te stellen door het uitvoeren van een meta-analyse voor elk van deze risicodomeinen. De 10 risicodomeinen met de grootste effecten waren: "Ouderlijk verleden van mishandeling"; "Eerdere of gelijktijdige vormen van kindermishandeling"; "Kind heeft mentale, fysieke, of gedrags-problemen"; "Kind is van het vrouwelijk geslacht"; "Kind heeft schoolgerelateerde problemen"; "Problematisch functioneren van het gezinssysteem"; "Fysiek geweld in de thuisomgeving van het kind"; "Kind woont (tijdelijk) niet bij de biologische ouders"; "Problemen tussen ouders (e.g., huwelijksconflicten)"; en "Ouderlijke mentale of fysieke problemen". Relatief kleine effecten werden gevonden voor de risicodomeinen: "Laag gezins-SES"; "Ouderlijke leeftijdsfactoren (kind heeft hele jonge of oude ouders)"; "Laag opleidingsniveau van ouders"; en "Middelengebruik van het kind". Daarnaast bleek uit moderatoranalyses dat mentale of fysieke problemen van moeders, in tegenstelling tot mentale of fysieke problemen van vaders, samenhangen met slachtofferschap van seksuele kindermishandeling. Samenvattend bleek uit de resultaten dat meerdere risicodomeinen in meer of mindere mate een rol spelen bij slachtofferschap van seksuele kindermishandeling.

In de vierde studie (**Hoofdstuk 5**) stond de vraag centraal of een valide en betrouwbaar instrument voor risicotaxatie ontwikkeld kon worden waarmee de Nederlandse politie gefaciliteerd wordt in het identificeren van jeugdigen die risico lopen op forensische zorg vanwege zorgbehoeften door ernstige problemen in de opgroeiomgeving van de jeugdige. Dit resulteerde in de ontwikkeling van de *Youth Actuarial Care Needs Assessment Tool for Non-Offenders* (Y-ACNAT-NO), welke door de Nederlandse politie gebruikt kan worden als een screeningsinstrument in het eerste stadium van risicotaxatie. De Y-ACNAT-NO is een actuarieel instrument waarvoor slechts zes variabelen hoeven te worden gemeten en waarbij de benodigde data verkregen

kunnen worden uit het computersysteem van de Nederlandse politie. De predictieve validiteit van de Y-ACNAT-NO in termen van discriminerend vermogen en kalibratie bleek voldoende om het gebruik van de Y-ACNAT-NO te rechtvaardigen in situaties waarin een beslissing nodig is over het al dan niet verwijzen van een jeugdige naar een gespecialiseerde zorginstelling voor nader onderzoek naar zorgbehoeften. Net als de Y-ARAT-FO maakt de Y-ACNAT-NO het mogelijk om een snelle en consistente risico-inschatting te maken voor grote groepen jongeren, zonder dat het opvragen of verzamelen van aanvullende informatie over deze jongeren nodig is.

Een algemene discussie van alle onderzoeksresultaten wordt weergegeven in **Hoofdstuk 6**. In dit hoofdstuk worden achtereenvolgens de belangrijkste bevindingen gepresenteerd, enkele methodologische sterke en zwakte punten beschreven, implicaties van de resultaten bediscussieerd, en suggesties gegeven voor toekomstig onderzoek. De belangrijkste conclusie is dat deze dissertatie op twee belangrijke manieren een bijdrage levert aan risicotaxatie in forensische jeugdzorg. Ten eerste leveren de meta-analytische studies in de hoofdstukken 2 en 4 belangrijke kennis over de risicofactoren die het sterkst samenhangen met respectievelijk persistent delinquent gedrag en slachtofferschap van seksuele kindermishandeling. De resultaten van deze studies zijn belangrijk voor de ontwikkeling (of verbetering) van valide en betrouwbare instrumenten voor risico- en behoeftetaxatie die nodig zijn in het identificeren van de jongeren die het meest gebaat zijn bij passende (preventieve) forensische zorg en hun zorgbehoeften. De studies bieden ook een aantal praktische richtlijnen voor de wijze waarop de zorg ingericht moet worden, zodat het best voorzien kan worden in de zorgbehoeften van jongeren.

Ten tweede laten de ontwikkelde instrumenten zoals gepresenteerd in de hoofdstukken 3 en 5 zien dat de actuariële benadering van risicotaxatie in forensische jeugdzorg waardevol is, daar de predictieve validiteit van zowel de Y-ARAT-FO als de Y-ACNAT-NO voldoende bleek. Ondanks dat de voorspelkracht van deze instrumenten niet perfect is, presteren de instrumenten beter dan een aantal instrumenten die veel in Nederland worden gebruikt en die (deels) gebaseerd zijn op het klinisch oordeel van zorgverleners. Een belangrijke verdienste van de Y-ARAT-FO en de Y-ACNAT-NO is dat deze instrumenten de forensische jeugdzorg in Nederland verbeteren door de politie in staat te stellen om tijdig jongeren met zorgbehoeften te identificeren op een efficiënte en kosteneffectieve wijze. Dit is van aanzienlijke waarde, omdat in Nederland grote groepen jongeren in aanraking komen met de politie (al dan niet in de rol van verdachte), die een belangrijke schakel is in de keten van (forensische) jeugdzorgorganisaties. De Y-ARAT-FO en de Y-ACNAT-NO dragen zo bij aan het versterken van de forensische jeugdzorg in Nederland.